

af den Natur, at de kunne medtage en overmaade lang Tid; det kan være muligt, at Retten kan sidde flere Maaneder i en saadan Sag, og da vilde det vist ikke være gjortigt, at den hele Ret i sit fulde Antal nødvendigviis skulde være tilstede lige fra Sagens Begyndelse til dens Ende, der kunde indløbe saamange Omstændigheder, som forhindrede dette, at man paa ingen Maade derpaa kan gjøre Regning, som den høitagtede Justitsminister har udviklet, var Følgen af, at Retten ikke fra Begyndelsen af til Enden bestod af det fulde Antal Medlemmer, den, at Alt, hvad der var foregaaet blev ugyldigt, ikke blot at man skulde begynde forfra, hvilket rigtignok kunde blive til uhyre Besvær for Retten og for alle de Personer, som skulde give Møde; men det fulgte ogsaa af den hele Rettergangsmaades særegne Beskaffenhed, som ved denne Ret skulde finde Sted, at Alt, hvad Vidner og Parter forhen havde forklaret, kunde de siden forandre, naar Sagen kom til ny Forhandling, da jo de Udsagn, som fremkomme under Retten, ikke skulle opbevares i authentiske Protocoller, men det dertilmod skal være det levende Ord og den levende Grindring deraf, hvorpaa Sagens Afgjørelse skal beroe. Thi vel er der ogsaa, dersom jeg husker ret, i § 70 bestemt, at der skal føres en Slags Bog over, hvad der påseferer, men det er ingen authentisk Protocol, det er blot nogle Memoranda, som kunne tjene Retten til Veiledning, men ikke Noget, hvorpaa man kan bygge. Jeg troer saaledes, at det er aldeles nødvendigt, at man træffer en saadan Indretning, at Retten kan holdes ved Gyldighed, uden at være tilstede i det hele Antal, og jeg troer derfor, at det vil være vanskeligt nok, naar der kommer meget vidtløftige Sager for, at kunne være vis paa, at 12 Medlemmer altid skulle være tilstede fra først til sidst, og vel at mærke de samme 12 Medlemmer; thi efter denne Rettergangsmaades Natur, hvorefter Afgjørelsen ikke skal begrundes paa Protocol, men paa Individernes levende Dypfatning og Grindring af, hvad der er foregaaet for deres Dine og deres Dren, kan det ikke gaae an, at man bygger paa, hvad en Anden, som havde været tilsteden foregaaende Dag, har hørt og har kunnet

fortælle. Jeg skal endnu med Hensyn til det omhandlede Spørgsmaal gjøre den Bemærkning, at den norske Rigsret skal efter den norske Grundlovs § 86 bestaae af samtlige Laugthingets Medlemmer og af Høiesteret; dette udtrykkes saaledes i bemeldte Paragraph: Laugthingets Medlemmer tilligemed Høiesteret udgjøre Rigsretten, men ikke desmindre er det af den påfølgende Paragraph, som handler om Udskydelsestetten og efter Reglementet af 18de September 1815 aldeles klart, at Rigsretten kan holdes med et langt mindre Antal Personer, at den nemlig kan holdes med et Antal af 15. I den norske Rigsret vilde iøvrigt ikke nær være de Vanskeligheder, som i den danske, ved at have et stort Antal Medlemmer tilstede; thi den norske Rigsret dommer ikke uden de kongelige Raadgiveres eller Høiesteretsassessorers eller ganske enkelte Personers Embedsbrøde, men den kan ikke komme i det Tilfælde, at have forgrenede Conspirationer eller andre saadanne forviklede Sager at behandle; altsaa er det ikke Sager, der kunne være overordenlig lange, det er ikke Sager, hvor der i noget synderligt Omfang kan være Vidner at afhøre, ligesom det ogsaa der er bestemt, at hvis der er Vidner at afhøre, saa kan det skee med Sectioner; ikke desmindre tager man dog der tilstafte med et langt mindre Antal Medlemmer. Her har man dog ogsaa en Analogie, som kunde synes at bestyrke den Mening, at det ikke er grundlovsstridigt at bestemme et mindre Tal af Rettens Medlemmer, hvis Tilstedeværelse er nødvendig fra først til sidst, og i den Henseende skal jeg henstille, om man ikke kunde være betænkt paa at nedstemme den Fordring, som er gjort i § 11 i det forelagte Lovudkast, til hvilken Udvalgets Minoritet henholder sig.

Ordføreren: I Genhold til, hvad jeg har tilladt mig fra Begyndelsen af at bemærke, skal jeg idag ikke gaae ind paa Discussionen af § 10, men udbede mig Thingets Tilladelse til, at jeg maa møde de Bemærkninger, der idag ere gjorte, og yderligere forsvare Majoritetens Ansæelse, naar Sagen foreligger til anden Behandling, og § 10 skal finde sin Afgjørelse. Efter hvad den høitærede Justitsminister yttrede, tør vi ligeledes til anden Be-